

La fragilitat, via d'accés a Déu.

La Viquipèdia ens informa entre altres coses de què: La **fragilitat** és la propietat d'un material de trencar-se amb facilitat.

El fràgil és preciós però delicat.

Descobrir l'acció de Déu en la fragilitat humana.

Que més fràgil que un infant en els seus primers anys de vida **confiant** instintivament en l'amor benvolent dels seus pares.

Els infants són fràgils i viuen *confiats*, *abandonats* en l'amor dels seus pares.

Aquesta és l'actitud, com els infants, que Jesús ens reclama per entrar en el seu Regne.

I és que Jesús mateix, el Verb Etern de Déu s'ha encarnat, fent-se vulnerable com qualque un de nosaltres, Jesús ha vingut al món en la fragilitat d'un infant, confiança a l'amor d'una jove parella, Maria i Josep.

-Jesús diu als seus deixebles: Us ho asseguro: si no torneu a ser com els infants , no entrareu pas al Regne del cel. Mt 18,3

-Jesús féu acostar els infants i digué: --Deixeu que els infants vinguin a mi: no els ho impediu, perquè el Regne de Déu és dels qui són com ells. Lc 18-16

En la conversió de Francesc d'Assís veiem com en la fragilitat humana d'un malalt de lepra, venç la gran repugnància que li provocava al veure'ls, així que es venç ací mateix, baixà del cavall i no solament li dóna una almoina, sinó que també li fa un petó. Muntat a cavall altra vegada i mirant a l'entorn de l'ampla i oberta planura, no veu el leprós enlloc. Corprès i amarat d'alegria, es posa a cantar devotament les lloances del Senyor, i fa el propòsit aleshores d'escalar cimeres més altes de santedat. Busca la solitud, amiga de les llàgrimes, i és lliure enterament a una pregària de gemecs inefables.

Tornant el que ens diu Jesús: "si no torneu a ser com els infants , no entrareu pas al Regne del cel". Santa Teresa de l'infant Jesús desitjant el camí de la santedat, va veure que no l'aconseguiria pels mitjans tradicionals (disciplina, sacrifici i mortificació). Inspirada per un sacerdot, va adoptar la "Petita Via", que consistia justament a lliurar-se a l'Amor i la Misericòrdia de Jesús, a fi que Ell la pogués conduir pel camí de la *infància*, és a dir: *Abandó i Confiança*.

Santa Teresa en la seva fragilitat va fonamentar la seva espiritualitat en l'amor infinit de Déu: un amor que és essencialment "misericordiós". Convicció profundíssima de Teresa en l'amor d'un Déu, que estima als homes i vol abocar tot el seu amor en llurs cors; la fragilitat, la finitud de l'home no és obstacle a l'acció amorosa de Déu. Ben al contrari, la seva misericòrdia es manifesta sobretot en les persones més petites i més humils. Perquè l'amor de Déu ha de trobar el cor dels homes ben obert, enterament disponible a la seva obra.

La resposta humana a l'amor de Déu és un amor imperfecte, petit, limitat, esquifit de vegades, però sempre sincer. Amb la convicció que és Déu mateix el veritable autor de la santedat en l'home. St. Pau ens recorda a Rm 8, 15-16 "hem rebut un esperit de filiació que ens fa clamar: "Abbà, Pare i que el mateix Esperit s'ajunta al nostre esperit per donar testimoniatge que som fills de Déu". Aquesta cooperació no pot ser altra que un amor amarat d'humilitat. És en el fons, la plena disponibilitat de complir sempre la voluntat de Déu. Per aquest camí, un viarany de "pobresa espiritual" el cristià se sent petit, com un infant. Pujar a la muntanya de la santedat mitjançant les soles forces humanes és una tasca impossible. L'infant per caminar i pujar escales necessita l'ajut de la mare. És a dir: La confiança en Déu, la caritat de Déu és aleshores "transformant". Teresa ens fa adonar del valor de la feblesa humana, com a element necessari i indispensable per a l'acció de Déu. Com més humils, més serà l'espai obert a l'obra de Déu.

Tornant a les paraules de Jesús: "si no torneu a ser com els infants , no entrareu pas al

Regne del cel”, és en la confiança, i res més que la confiança, la que ens ha de conduir a l'Amor.

Sant Pau també pot constatar : Per tant, accepto de bon grat les febleses, les injúries, les adversitats, les persecucions i les angoixes per causa de Crist. Perquè quan sóc feble és quan sóc realment fort. 2^aCor 12,10

La vida és un trajecte que parteix de la fragilitat extrema, en la qual neixen. I que conclou a mercè de la fragilitat fruit del pas del temps, la senectut. Però des de la fragilitat del nodrissó, del marrec que hem estat, evolucionem, en la majoria de casos, vers un procés d'empoderament vital, que ens catapulta i ens permet realitzar-nos humanament. Probablement, són els misteris que donen sentit a la vida...

Avui dia també amb la situació pandèmica en què ens trobem ens hem adonat de la fragilitat humana en molts aspectes; atendre persones en situació de fragilitat física, cognitiva mental o social és més que un repte, un compromís. La fragilitat és una circumstància que es pot instal·lar en tots nosaltres sense demanar permís, que pot aparèixer de forma sobtada o guanyar espai a poc a poc i atendre-la passa per comprendre, en profunditat, els desitjos de la persona qui acompanyem.

L'envelliment i els problemes crònics de salut que afecten tant a infants, com joves o adults són una realitat per la qual socialment encara no tenim respostes efectives. Així, la fragilitat esdevé una oportunitat social quan tanquem el cercle, quan facilitem l'acostament de persones amb necessitat de ser cuidades i persones emigrants amb necessitat d'incorporar-se al mercat laboral.

Dels escrits de Sant Francesc d'Assís

2R Cap.VI,c

I onsevulla que siguin i es trobin els germans, que es mostrin familiars entre ells, i en confiança es manifestin l'un a l'altre les seves preocupacions; perquè, si la mare nodreix i estima el seu fill carnal, molt més cadascú ha d'estimar i nodrir el seu germà espiritual ! I si algun d'ells queia malalt, els altres germans cal que el serveixin com ells voldrien ser servits. (Mt 7,12 “Feu als altres tot allò que voleu que ells us facin; aquest és el resum de la Llei i els Profetes”.

El pessebre de Greccio. LM 10,7

Tres anys abans de la seva mort, Francesc decidí celebrar amb gran solemnitat la festa de l'Infant Jesús en el poble de Greccio, per estimular la devoció d'aquells veïns.

Perquè el projecte no fos tingut com una novetat estranya, demanà permís al Sant Pare, que l'hi atorgà. Féu preparar una menjadora amb palla i manà que portessin un bou i una mula. Foren convocats els frares, arribà gent de tot arreu i ressonaren cants alegres al bosc... La nit de Nadal es revesteix d'una resplendor extraordinària, il·luminada per un seguit d'innombrables torxes i es solemnitza amb lloances melodioses i harmonioses cançons.

Francesc, l'home de Déu, es mostra joiós i reverent davant el pessebre, amb els ulls humits per l'emoció i amb el cor ple d'un goig inefable. L'altar per la missa és el mateix pessebre. El sant, que era diaca, fa la proclamació de l'Evangeli i tot seguit predica al poble, exposant les meravelles del naixement del Rei pobre; quan vol pronunciar el seu nom, profundament commogut, l'anomena "El Nen de Betlem".

El cavaller Joan de Greccio, home molt virtuós i digne de tota confiança -que havia abandonat la carrera de les armes per amor a Crist i professava una entranyable amistat al sant- assegurà més tard que havia vist un nadó d'extraordinària bellesa, adormit en l'establia, al qui Francesc, tot abraçant-lo semblava com si el volgués despertar. La visió és digna de crèdit, no sols per la virtut del qui en fou testimoni, sinó també pels miracles que s'obraren. L'exemple de Francesc despertà la fe de Crist en molts cors adormits i, per altra banda, la palla de l'estable, conservada pel poble, guarí moltes bèsties malaltes i protegí contra tota classe de pestes. D'aquesta manera glorificava Déu el seu servent, fent palesos amb miracles sorprenents, la santedat de Francesc i el poder de la seva oració.

Qüestionari:

1- Has hagut d'ajudar algú?

2- Que et costa més, ajudar o demanar ajuda?

3- En qui et recolzes quan necessites ajuda?

4- Les comunitats no són idíl·liques, però haurien de ser un referent d'ajuda.

Ho veus i ho vius així?